

Som jag minns min morbror Sven

Min mamma Margits bror, Sven, var född 1901 vid Ulfåsa Slott i Östergötland som äldste son till Henning och Charlotta Svensson, i en kull om fyra barn. Han växte sedan upp på Ekeby Gård utanför Eskilstuna.

Sven var nog en riktig Emilfigur, han ser lite buspojksaktig ut på de foton som finns kvar. Mamma berättade att en gång la han beslag på mormors finaste lakan när han behövde material till segel till sin egenhändigt konstruerade isjakt. Sven var fem år äldre än mamma och tio år äldre än yngsta systemen Linnéa. Han fick också en bror, Max, men han var hela 13 år yngre så Sven hade nog inte så mycket med syskonen att göra.

När han blev äldre skulle jag tro att han lärde sig köra bil tidigt i någon av morfars bilar. Han bör ha varit i körkortsåldern strax efter att första världskriget slutat.

Här står Sven längst till höger. Övriga är från vänster; min mor Margit med rosetter i håret, hennes mor Charlotta med lilla Linnéa, sedan barnens farfar, pappa Henning med Max på knät. Framför ligger den kolossala hunden Jago.

Ekeby gård hörde till Torshälla församling och låg ungefär där Eskilstuna flygfält finns nu. Morfars ägor sträckte sig långt bort mot Torshälla.

Efter första världskriget flyttade familjen flera gånger och hamnade så i Västerås. Syskonen skingrades i och med att de fick arbete på olika håll. Minstingen Max studerade till ingenjör, Linnéa gifte sig och flyttade till Norberg där hon arbetade på lasarettet. Min mor arbetade på Västerås lasarett och Sven ägnade sig åt att köra bil. Mellan 1937 och 1945

hade han eget åkeri i Västerås. Sven gifte sig med Elsie och de fick dottern Lillemor. De bodde en tid i Darsta utanför Västerås. Sedan fick han anställning på Ekolsunds slott hos Carl Kempe (känd som industriman, tennisspelare och dotterson till landshövding Curry Treffenberg). På Ekolsund fungerade Sven bl.a. som chaufför. Kempe tyckte inte om att ligga i någon bilkö. "Svensson, det finns ingen före" sa han från baksätet. Då var det meningen att Sven skulle köra om alla bilar som låg före dem.

1950 flyttade Sven till Örbyhus Slott där han blev chaufför och betjänt åt grevinnan Metta von Rosen som blivit änka samma år. Där blev Sven kvar resten av sitt liv i ett yrke som i våra dagar kanske framstår som lite otidsenligt.

Ett av Svens första uppdrag var körningen till Stockholm i samband med gamle kungens begravning. Jag minns min morbror som lite spjuveraktig. När min familj hälsade på hos mormor och morfar i Sala och Svens familj också var där skojade han alltid med oss barn, han kunde vifta med öronen. I alla fall röra lite på dem hur han nu bar sig åt. Jag brukade hjälpa till att duka när vi var hos mormor. Av Sven lärde jag mig bryta servetter på många olika sätt. Han visste hur det skulle vara.

Ibland fick Sven disponera grevinnans bil för eget bruk. När han kom och hälsade på hos oss i Haga väckte fordo-

Sven vid fönstersmygen i Erik XIV:s fångelserum på Örbyhus.

net nyfikenhet. Jag tror det var en Packard, en stor svart bil med registreringsnummer C10. Man satt som i en soffa när man någon gång fick en åktur. Sven skulle alltid snitsa sig och vända den stora bilen där det var som smalast på vår återvändsgata. Svens fru arbetade också på slottet och hon berättade en gång hur imponerad hon var av hur ytterligt väluppfostrat de svenska prinsessorna uppträdde när de var inbjudna till Örbyhus på någon danstillställning eller 'skutt' som man sa på den tiden. Metta von Rosen hade två döttrar, Christina (född 1939) och Charlotte (född 1940, död 2018). Så det var nog prinsessorna Birgitta och Desirée det handlade om.

En gång när vi hälsade på i Örbyhus fick jag följa med min morbror när han skulle ordna lite för en av döttrarna som skulle komma sent på kvällen. Han dukade fram ett kuvert vid ena bordsändan av ett jättelångt bord i den stora matsalen. Det var mörkt i rummet och längs väggarna såg jag rustningar blänka i skuggorna. Här får man inte vara mörkrädd tänkte jag.

Till Svens åligganden hörde också att agera tomte. Då skulle han komma gående nerifrån parken och uppe på slottet skulle de kunna stå och se honom komma närmare med sin lykta. Sven skrev en särskild tomtedikt som han framförde när klapparna var utdelade.

Till det lite mer morbida sysslorna var att vid speciella tillfällen, kanske efter någon jakt, ställa upp iklädd livré och vita handskar, servera ärtsoppa i det rum där kung Erik XIV suttit fången för flera hundra år sedan och sedan dött efter att blivit förplågad med förgiftad ärtsoppa.

1969 gick Sven bort efter en kort tids sjukdom. Jag var med på hans begravning i Vendels kyrka en grå höstdag i november. En begravning i stillhet med endast de närmaste. Min moster Elsy konstaterade torrt efteråt "Det var bara Inger och grevinnan som visste att uppföra sig". Vi två var de enda som nigit för Sven i kistan. Typisk kommentar från min moster.

Inger Klintberg Danielsson, 17 januari 2021

*Min mormor står längst till vänster med min mamma. På förstubron står barnjungfrun Mina.
Det är tydligen besök av en familj med två flickor som står till höger om Henning med barnen Sven och Linnéa.
Den imposanta kvinnan till höger är Hennings mor på behörigt avstånd från sin make.*

